

„Podul”

„locul unde se întâmplă ceva

Provestea Teatrului Studentesc „Podul” nu are nimic spectaculos. Dar așa cum e rostită, rar, ca la gura sobei, cu modestie, de către Cătălin Naum - sufletul „Podului” de aproape 30 de ani -, ea devine istoria unui loc fast în care s-au conturat personalități (nu neapărat artistice) cu dragoste pentru teatru.

Dascălul Cătălin Naum (nu-i place să fie numit mentor) a renunțat dintru început la orgoliul de a fi regizor într-un teatru *adevărat* (cu posibilitatea unor succese imediate) în favoarea migăloasei trude de a plămădi caractere, de a-i învăța pe tinerii veniți în „Pod” să se poarte cum se cuvine. „Podarii sunt oameni de nădejde oriunde s-ar găsi - îi place să spună. Fie că sunt afaceriști, ingineri sau artiști, ei știu să-și iubească aproapele și să se ajute unul pe celălalt la nevoie.” Or, lucrul acesta l-au învățat făcând totul împreună, nu doar aleasă școală de actorie, ci și lumini, muzică, decoruri, costume și chiar curățenie după repetiții sau spec-

tacole. Astfel au înțeles ei ce înseamnă a *sluji* un ideal cu mult înainte de a ajunge la aplauze. Căci „podarii” nu-și încep „cariera” studiind un rol, ci însușindu-și minime reguli de comportament în echipă, înțelegând rostul modestiei și al măsurii în orice împrejurare.

„Podul” a luat ființă în 1967 din inițiativa unui grup de studenți de la I.A.T.C., care simțeau nevoia de a ieși cumva din chingile sistemului. Așa că în primăvara anului 1968 a avut loc o reprezentație chiar în mijlocul publicului, renunțându-se la scena italiană. Făceau parte din acel prim val de nonconformiști Magda Bordeianu, Teodor Sugar, Grigore Popa, Iulian Negulescu și Olga Delia Mateescu (cea din urmă, studentă la Universitate). Au urmat: Dan Micu, Iulian Vișa, Gelu Colceag, Mircea Diaconu, Florin Zamfirescu. Se crease de-acum un fel de studio, cum este ostăzi Casandra, dar care nu se afla sub patronajul Școlii de Teatru. Numai că satisfacția de a lucra într-un aseme-

nea atelier n-a durat prea mult. Pe când amenajau spațiul, tinerii, în exces de zel, au ars, în curtea Casei de Cultură a Studenților; maculatura scoasă din încăperile din pod. S-a dovedit, mai târziu, că de fapt era o arhivă ce trebuia păstrată cu grijă. Un alt incident care a dus la închiderea temporară a aceluia spațiu l-a constituit și sinuciderea - din motive sentimentale - a lui Ion Muntean (considerat, la vremea aceea, cel mai talentat student al lui Comeliu Baba).

După o pauză de vreo doi ani, în 1970, au fost angajați, la „Pod” Cătălin Naum și Octavian Greavu, regizori, și Medeea Ionescu, secretar literar. Singura lor *misiune* era de a nu deranja pe nimeni, adică de a nu face nimic. Un munte de moloș se ridica până aproape de tavan în spațiul folosit înainte pentru spectacole. Totuși, la insistența celor trei absolvenți, s-a reluat activitatea în „Pod”. La început tot cu studenți de la I.A.T.C., apoi și de la alte facultăți: Politehnică, Medici-

„Podul” - poză de familie

nă, Arte Plastice, Conservator. Venise moda *culturalizării maselor*. Însă aici, sub umbrela protec- toare a *artei studentești*, se făcea teatru de cea mai bună calitate. „Cei mai deosebiți erau studenții de la Arhitectură” - mărturisește Cătălin Naum. „Podul” era - ca și acum - tot timpul deschis, devenind un soi de club unde putea veni orice tânăr atras de arta scenică. Au avut loc și mici drame, când, îndrăgostindu-se până într-atât de profesia de actor, unii studenți părăseau școlile în care studiau, pentru a se angaja în teatre. Este cazul lui George Drăgulescu, care a renunțat la Arte Plastice, devenind și rămânând pentru totdeauna actor la Reșița, al lui Vasile Nedelcu - absolvent al Facultății de Geologie, dar care a jucat ani de zile pe scenele teatrelor din Reșița și Brăila, sfârșind prin a absolvi și secția de Regie a A.T.F., al Mioarei Tâzioru - absolventă de Filologie, actriță, vreme de câteva stagioni, la Reșița și Brăila...

„Aici nu s-a dat niciodată vreun concurs; singura deviză după care sunt selecționați membrii colectivului nostru este: Vine cine vrea, rămâne cine poate!” - spune Cătălin Naum, după care a-

daugă: „Și iacătă că prin «Pod» au trecut și Gheorghe Visu, Simona Măicănescu, Natașa Raab, Stelian Nistor, Adrian Titieni, Ada Navrot, Ana Ioana Macaria, dar și Iosif Herțea, Viorica Petrovici, Puiu Antemir... Cât despre Claudiu Bleonț, l-am descoperit într-o brigadă artistică a unui liceu german. L-am adus la «Pod» pentru că aveam nevoie, într-un spectacol, de un copil firav. A prins drag de teatru, așa că l-am pregătit pentru admitere la I.A.T.C. Nu era ușor, pe atunci, să devii student la Actorie, pentru că erau doar două-trei locuri pentru băieți și cam tot atâtea pentru fete. Mai mult, în același timp și chiar sub ochii mei, tot în «Pod», Petrică Gheorghiu îl medita pe Dan Puric. Emoțiile au fost mari, dar de reușit în primul an a reușit Bleonț” - conchide cu un zâmbet mucalit dascălul.

După 1990, pe lângă „podarii adevărați” - elevi, dar și studenți din învățământul extra-teatral - s-au apropiat de „Pod” și studenți ai Facultății de Teatru: Adina Cristescu, Alexandru Jitea, Eugen Drăghin...

La întrebarea „Ce-i învățați pe acești tineri?”, Cătălin Naum răspunde cu simplitate: „Să fie *din* și

niciodată *lângă* ceva. Să-și res- pecte deopotrivă și partenerii de scenă, dar și pe mașiniști, suflur, recuziter, maestrul de lumini”... Dacă-l întrebi care este deosebirea dintre podarii din trecut și cei de azi, spune, tot zâmbind: „Este cea dintre un câine de curte, credincios, de care ai grijă, care nu te părăsește la greu și unul fățos, de apartament”, apoi rostește, aproape cu sfială: „Deși, din '90 încoace, sunt tot mai mulți cei care reușesc să intre de prima dată la U.A.T.C., nu cred că am vreun merit personal în izbânda lor. Nu i-am supus niciodată emoțiilor vreunui examen, socotind că selecția naturală este cea mai potrivită unei astfel de profesii. *Locul* acesta are însă meritul său; aici au venit și aici s-au putut descoperi pe ei înșiși mulți tineri. Singura mea calitate a fost aceea de a-i îndemna să se caute, să înțeleagă ce e cu ei și să aleagă drumul care li se potrivește. Cei care n-au făcut carieră în teatru au continuat să-l iubească și au rămas pentru totdeauna legați de «Pod» și de prietenii pe care și i-au găsit aici”.

Marinela Tepuș

Sp. *praful de pe scândură*

praful de pe scândură Evaluarea

Domnule Președinte, stimați concetățeni, noi, oamenii de teatru din România, raportăm încheierea reformei în instituțiile teatrale de stat. Aceasta a fost implementată rapid, simplu și pașnic.

S-au împărțit mai întâi niște formule, prin care personalul teatrelor era invitat să se autoevalueze. Și nu oricum, ci apreciindu-și activitatea prin cinci note separate, de la capacitatea de îndeplinire a complexității sarcinilor primite, la coeficientul de creativitate. Artiștii români, în urma investigații atente a propriului talent, a simțului de responsabilitate și a

activității din ultima stagiune, s-au autoapreciat, într-un procent ce amintește de voturile cu care era reales „Tovarășul”, cu nota maximă. Au urmat apoi la notare două persoane desemnate de conducere să aprecieze activitatea colegilor. Ce-i drept, în acest punct a mai avut loc și câte o mică dezlănțuire de pasiuni și orgolii: „Cum, ăla mă notează pe mine, care...?”. Apoi, nota finală a directorului „care, ce să mai vorbim...”.

În sfârșit, deși părerea tuturor despre sine era mult mai bună decât mediile rezultate, cu excepția câtorva contestații, per-

sonalul teatrelor de stat a acceptat faptul, inevitabil, că nu pot fi toți încadrați, cum ar fi normal, la categoria maximă. Iar principalul e că în urma acestei acțiuni de reformă nimeni nu a fost dat afară, ba chiar salariile au crescut un pic.

Vă dorim și dumneavoastră, Domnule Președinte, stimați concetățeni, să treceți cu bine încercarea reformei și să ne revedem cu bine pe celălalt mal tot împreună, egali și mulțumiți.

În numele colectivului, regizor artistic categoria III cu 2,

Theodor-Cristian Popescu